

[Justitsministeren.]

overensstemmelse med de krav, der stilles fra hovedrevisoratet i disse tilfælde, og Carl Madsen fik nærmere oplysninger fra Bøytler og sendte sagen til krisepolitiet. Krisepolitiet mente, at Bøytler ikke skulle have 25 000 kr., men højst 10 000 kr. Den 14. maj 1946 indstillede Carl Madsen ikke desto mindre til rigsadvokaten, at man spurgte Wright, Thomsen & Kier om, hvad de mente. Det tiltrådte rigsadvokaten, og svaret fra Wright, Thomsen & Kier var, at hvis statsadvokaten fandt 25 000 kr. passende, havde man ikke fra Wright, Thomsen & Kiers side noget at indvende.

Så blev dette a conto-beløb betalt den 16. juni 1946. Forinden, nemlig den 3. juni 1946, havde Bøytler bedt Carl Madsen om yderligere 8 000 kr. Også denne ekspedition gik til rigsadvokaten, der intet havde at erindre. Endelig den 17. august 1946 skrev Bøytler til rigsadvokaten og bad om yderligere anvisning af 7 000 kr., og det fik han.

Byretsdommen siger herom:

„Hvad angår det af Wright, Thomsen & Kier stillede depositum og den måde, hvorpå der er udbetalt a conto-betalinger, finder retten det uheldigt, at der ikke er forholdt i overensstemmelse med de almindelige regler for depositumsstillelse og a conto-betalinger, men retten finder dog ikke, at der ved den stedfundne fremgangsmåde ses at være tilsigtet at skaffe et større honorar end sædvanligt, eller at a conto-beløbene herved skulle kunne udbetales uden iværksættelse af de sædvanlige kontrolforanstaltninger i så henseende, ligesom retten heller ikke finder det godtgjort, at rigsadvokatens standpunkt med hensyn til a conto-betalingerne skulle have været dikteret af uvedkommende eller usaglige hensyn.“

Landsretten udtaler, at

„det findes rimeligt, at Bøytler . . . fik adgang til forskudsvis udbetaling af vederlag“,

videre, at Bøytler må antages at have fået

„den urigtige opfattelse, at revisionen skulle betales af Wright, Thomsen & Kier“,

men

„har været klar over, at han var antaget af anklagemyndigheden“

til på sædvanlig objektiv måde at tilvejebringe et grundlag til brug for anklagemyndigheden.

Landsretten refererer iøvrigt med hensyn til a conto-udbetalingerne en skrivelse fra 3. hovedrevisorat af 30. december 1948 til justitsministeriet, i hvilken skrivelse det

siges, at der ikke ses at foreligge generelle forskrifter med hensyn til udbetaling af forskud på revisionshonorarer, men der

„må i hvert enkelt tilfælde handles efter vedkommende styrelses eller institutions eget skøn“.

I skrivelsen oplyses, at hovedrevisoratet i sådanne tilfælde kræver en attestations på regningen for, at der er udført arbejde, der mindst svarer til forskudsbeløbet. En sådan attestations vil, hedder det,

„formentlig ofte kunne gives af vedkommende styrelse eller institution, uden at der kræves fremlæggelse af egentlig dokumentation for det udførte arbejde, men“

— siges det videre —

„i tvivlstilfælde bør sådan dokumentation forlanges“.

Rigsadvokaten kendte ikke disse regler fra hovedrevisoratet, og landsretten siger, at den finder det godtgjort, at

„rigsadvokaten ikke har ment, at deponeringen skulle medføre, at Bøytler stilledes anderledes end sædvanligt med hensyn til honorering af revisionen“

— samme resultat er byretten iøvrigt kommet til —, og at rigsadvokatens attestationer af Bøytlers regninger skete på grundlag af rigsadvokatens skøn over, hvad der efter det udførte arbejde kunne antages at være rimeligt. Retten fremhæver iøvrigt særlig, at anvisningen af de 25 000 kr., jeg nævnte før, skete efter indhentet udtalelse fra Carl Madsen.

Grundlag for at rette nogen bebrejdelse mod rigsadvokaten i anledning af, at han efter at have konfereret med revisor Bøytler om det udførte arbejdes omfang har anvist a conto-beløbene, ser jeg ikke der kan være, selvom der måske kunne have været nogen grund til at forlange nærmere dokumentation, men hovedrevisoratets retningslinier på dette punkt er så usikre, at man kun kan sige, at der måske kunne have været grund til at forlange nogen nærmere dokumentation. Det, at der efter at sagen var afsluttet, er rejst krav om en reduktion af det af Bøytler beregnede endelige honorar, kan ikke ændre dette forhold, og jeg kan iøvrigt oplyse, at det ikke er rigtigt, når det ærede medlem siger, at Bøytler har måttet tilbagebetale et beløb — det var vist 12 000 kr. — af sit honorar. Denne sag er ikke afgjort. Bøytlers bo er ikke indgået på at betale det, og vi ved endnu ikke, hvad resultatet vil blive. Under alle omstændigheder ligger de anviste forskudsbeløb indenfor det beløb, som Bøytler ubestridt kunne beregne sig som vederlag for revisionsarbejdet.